

Adéu a Joan Arisa i Baró

Unes sis-centes persones han acomiadat en Joan. Eren els teus familiars, els amics, el poble sencer.

Quan el diumenge al matí, la Dolors, la teva esposa, va dir-me el que t'havia passat, no vaig saber reaccionar; després, amb més fredor, em vaig adonar que havíem perdut molt, un veí. Que difícil és saber ser un bon veí, i tu ho vares ser fins a l'últim moment. Gràcies Joan, els teus veïns no t'oblidarem i intentarem que tot-hom tingui consciència de la importància d'aquestes tres lletres VEÍ, que per desgràcia cada dia oblidem més i que tanta importància tenen, quan t'adones que te les vas deixant endarrere pels camins de la vida.

ADÉU, VEÍ

Miquel Mas

En Joan ens ha deixat

En Joan Arisa i Baró va morir la matinada del diumenge 13 d'octubre als 56 anys d'edat, després de patir una greu malaltia. Tant en la pregària, que es va fer a la capella del tanatori de Granollers, com a l'enterrament a l'església de Bigues, una multitud de persones amigues li va dir adéu.

Quan l'amic és tan proper, al cronista no li surt cap crònica. Per tant, us demano que accepteu els pensaments que segueixen, que van dirigits a ell.

Joan: No hem tingut temps. Sabia, perquè m'ho havies dit, que estaves molt malalt des de fa més d'un any. T'ho havien descobert els metges en una visita rutinària i tu te'n vas assegurar abans de dir-ho a ningú. Ho vas comunicar als familiars més pro-

pers. Després als amics de l'esmorzar setmanal, que es van quedar de pedra davant la teva valentia. Després, segües conduint, tant per portar bastiments com per anar a la terapèutica, en aquest cas acompanyat per la Dolors, que mostrava una entesa com la teva.

Ja coneixiem el teu caràcter decidit, directe i franc. Des del teu arrelament a Bigues que vas mostrar, ben aviat, participant en les activitats del grup de joves. Més tard amb la colla d'amics que vàreu revifar el futbol. Durant llargs anys en la política local, "no quedant-te res per a tu i donant-ho tot als altres", com escrivia una de les dedicatòries que et van oferir ahir els teus amics.

Ja coneixiem el teu caràcter decidit, és cert, però al darrer any ens n'has donat una lliçó magistral.

Jo comptava poder-te pagar, en certa manera, el teu exemple amb la conversa quan estiguessis més malalt. Potser hauríem parlat llargament d'unes idees sobre el sentit de la vida que ens il·luminessin una mica, en aquest temps tan consumista. Però ens has dit adéu, inesperadament, fent-nos adonar que estaves molt més greu del que aparentaves.

Les coses més importants de la vida solen presentar-se així, com diu l'Evangeli, sense saber ni el dia ni

l'hora, i llavors no hi ha temps.

Però, ben mirat, sí que n'hi ha hagut, de temps. Temps per viure moments de tendresa impagable.

- Quan ens trobàvem els diumenges a la tarda amb els avis i els fills, per berenar, per comentar la jugada i, sobretot, per experimentar la joia de la companyia.

- Quan vas donar-nos la darrera mirada, riallera encara, oferint-nos amb un fil de veu la cadira del menjador perquè no estiguéssim drets. O quan vas respondre "bé" a l'última vegada que el bon metge et va preguntar com et trobaves.

- Quan et van visitar emocionats l'Emili i la Lluïsa, els teus pares, i van encomanar-te a Déu.

- Quan dormies les nits de l'hospital, rendit pel dolor mentre la Dolors et cuidava ajudada pels fills, la germana i els altres de la família que de tant en tant trencaven el son, també cansats però feliços d'atendre't i estimar-te.

* * *

"Ha hagut de patir més d'un any; aquestes coses no haurien de passar". Sembla assenyat el comentari que hom fa en aquestes ocasions. Ben mirat, però, Crist no ens porta pas el model de vida de la societat de consum, sinó el d'estimar fins a la creu abans de la resurrecció. Tu has seguit aquest model amb una entesa inusitada. I crec que hem de sentir-ne un gran respecte.

* * *

Joan. Ja has arribat a dalt de la carena i pots mirar, amb calma, la vall que has deixat. La fe dels nostres pares —la nostra fe— ens ensenya que un dia ens retrobarem. I que ara —ens ho recordava mossèn Josep a l'homilia— preguntes per nosaltres. Ajuda'ns doncs perquè, en aquest camí de cada dia que encara anem fent, sapiguem estar a l'altura.

Lluís Galobart

CONSTRUCCIONS

Joan Dantí

(CASA MATEU)

Telèfon 93 844 88 33

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA